

Taler, som i Folketinget sagde, at det vilde være en social Ulykke, hvis vi skulde blive ved med denne Lov. Jeg hilser derfor med Glæde et Forslag som dette, der giver Udsigt til fra denne Alderdomsforsørgelseslov at komme over til en virkelig Alderdomsforsikring, men jeg ser godt, at netop denne Alderdomsforsørgelseslov er en Hindring for at kunne naa et Resultat af Kommissionen, at det vil blive i høj Grad vanskeligt for Kommissionen at udarbejde et Forslag; da den altid vil støde paa den nugældende Lov. Men kan den ikke komme til et Resultat, til et virkeligt Forslag til en Alderdomsforsikringslov, vil den dog have et stort Arbejdsfelt ved at søge en Revision af den nugældende Lovgivning paa dette Omraade. Jeg kan derfor kun med Glæde anbefale dette Forslag til det høje Tings Vedtagelse.

Andersen: Ja, jeg vil ogsaa kunne slutte mig til det foreliggende Lovforslags Bestemmelser om Nedsættelsen af en Kommission til Undersøgelse af forskellige Spørgsmaal paa den sociale Lovgivnings Omraade. Det er et særligt Spørgsmaal, som dette Lovforslag omfatter, og som skal henvises til denne Kommissions Undersøgelse, nemlig Invaliditetsforsikring, og jeg antager, at Kommissionen ved sit Arbejde paa dette Omraade vil kunne komme til Resultater, som kunne blive frugtbringende for en Fortsættelse af vor Ulykkesforsikringslovgivning. Vor Ulykkesforsikringslovgivning, saaledes som den findes i Loven af 1898 og dermed følgende Lov med Hensyn til Fiskeres Ulykkesforsikring, er jo kun endnu i en meget ufuldkommen Form, og det er et Lovgivningsomraade, som kan trænge til at blive fuldstændiggjort i betydelig Grad. Det er derfor mit Haab, at Kommissionen ved sit Arbejde vil være i Stand til at fremskaffe et Materiale paa dette Omraade, som vil lette en Lovgivning med Hensyn til Ulykkesforsikringen og vil kunne fremme en Lovgivning paa dette Omraade, mere fuldkommen, end hvad man har i Øjeblikket. Jeg kan altsaa være med til Ønsket om at faa nedsat en saadan Kommission, men jeg er derimod ikke tilfreds med Lovforslaget overhovedet, thi de Rammer, som i § 1 fastsættes for Kommissionens Arbejde, forekomme mig at indsnævre Virksomheden i for høj Grad, nemlig kun til disse to Spørgsmaal: en Invaliditets- og en Alderdomsforsikring. Der har været fremsat Ønske om og ogsaa Ændringer til Lovforslaget fra mine Partifæller i det andet

Ting, som gik ud paa at udvide Lovforslagets Rammer saa vidt, at Kommissionen ogsaa fik Pligt til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om vor nuværende Alderdomsforsørgelseslov og med det meget vigtige Spørgsmaal om Forsikring mod Arbejdsløshed. Man har ikke i Folketinget ment at kunne gaa ind paa disse Ændringer og Tilføjelser til Lovforslaget, men de Indvendinger, der ere fremkomne mod disse Ændringer, have ikke været saa fyldestgørende, at man har kunnet forstaa Modstanden derimod. Spørgsmaalet om en Forsikring mod Arbejdsløshed har trængt sig frem i første Linie inden for det Omraade, som enhver, der beskæftiger sig med Lovgivningsarbejde, absolut maa omfatte med Interesse. Det er jo ikke saaledes nu som i gamle Dage, da man udtalte den Anskuelse, at enhver, som vilde og kunde arbejde, ogsaa kunde faa Arbejde. Saaledes ere Forholdene ikke mere. Vore Omsætnings- og Produktionsforhold ere undergaaede en meget betydelig Udvikling i anden Retning i den sidste Menneskealder, en Udvikling, som har bevirket, at man til Tider har en overstrømmende Travlhed, der kræver alle de Kræfter, som Samfundet har inden for en vis Virksomhed, men til andre Tider er Virksomheden standset inden for visse Fag, saa at den Arbejds-kraft, som ellers gjordes behov, er bleven overflødiggjort. Hele Spørgsmaalet om Arbejdsløshed er altsaa et Spørgsmaal, som det enkelte Individ ikke har nogen som helst Indflydelse paa. Det er et Resultat og en Frugt af den bestaaende Samfundstilstand, og det er derfor et Spørgsmaal, som Samfundet har Pligt til at søge løst. Man kan sige, at det er ikke løst noget Sted — man har forsøgt at løse det nogle Steder, hvad man ikke har gjort her, men man er ikke kommen til noget tilfredsstillende Resultat — og at man derfor maa udsætte Arbejdet paa dette Spørgsmaals Løsning, indtil man naar til større Klarhed, end man har i dette Øjeblik. Det er naturligvis meget let for dem, der ikke lide under Arbejdsløshedens Følger og under hele den Elendighed, som den medfører, at sige: lad os tage Udsættelse, inden vi kaste os over det Spørgsmaal; men for dem, der lide under disse Følger, stiller Spørgsmaalet sig anderledes, de have nemlig ikke saa god Tid. Jeg synes derfor, at her have vi en Lejlighed for Lovgivningsmagten til at tage dette Spørgsmaal op og søge at finde en Løsning. Der skal jo dog begyndes paa Sagen, forinden man kan vente at faa den tilende-